

Kinszki Gábor Zuglóban

Ez a kép Zuglóban készült, és testvérem, Gábor van rajta. Úgy nézem, olyan 12 éves lehet, tehát 1938-ban készülhetett. Na hát ez a Róna utca, ezt pontosan látni a fakerítésről, télen van, a Gabika kis matrózsapkát visel. Itt laktunk a Róna utcában. Annyira, tiszta parasztyerek-képe van, nem? Abszolút nem zsidós. Azért mondtam, hogy nyugodtan bárhol el lehetett volna bujtaní. És akkor túlélte volna...

A kesztyűt, ami rajta van, a nagymama kötötte neki, mindig ő kötötte a kesztyűinket. Valami újság van a hóna alatt hiszem. Gabi imádott tanulni, mindig olvasott. Fantasztikus érdeklődő gyerek volt.

A gettóban nem tudtunk semmit Auschwitzról meg a munkaszolgálatról. Az eszünkbe nem jutott, hogy nem él apukám. Mentünk ki mindig a Keleti pályaudvarra, és mindenkit, aki leszállt,

megkérdeztünk. Egyszer csak édesanyám talált egy embert, aki abban a században volt, emlékezett is apámra, s akkor mondta, hogy őket valahol lecsatolták, aztán a vonat elment Németország felé. És valahol leszálltak, és gyalog mentek Sachsenhausen felé - ez az erőltetett menet. A szállásuk egy német tanyán volt az istállóban a szalmán, és neki [annak az embernek tehát, aki visszajött] annyira sebes volt a lába, hogy ő nem bírt továbbmenni, s úgy határozott, hogy kockáztat: befúrja magát a szalmába. Sikerült neki, nem találták meg. Ő nem tud többet a többiek sorsáról. Soha többet senkit nem találtunk, csak ezt az egy embert. Tehát nyilvánvaló, hogy Sachsenhausen és e között a tanya között valahol mindenkit lelőttek. De mi abszolút úgy fogtuk föl, hogy ennyit tudunk róla, majd ő is jön. A bátyámról sem jött sokáig semmi hír, aztán talált anyukám egy fiút, aki a bátyámmal együtt dolgozott több helyen is a munkaszolgálat alatt. És ő mondta, hogy mikor megérkeztek Buchenwaldba télen, a vagonból kiterelték őket, és megkérdezték, hogy kinek milyen végzettsége van. És a bátyám mondta, hogy diák. Akiknek nem volt szakmájuk, azokat levetkőztették, s hideg vízzel addig locsolták, míg meg nem fagytak. Anyámban, azt hiszem, hogy akkor megpattanhatott valami. Apámat mindig várta haza, soha nem volt hajlandó holtta nyilvánítani, pedig kapott volna özvegyi nyugdíjat, én árvaságít. De halála pillanatáig várta haza apámat. A bátyámat nem várhatta, mert azért ezt el kellett hinni, miért mondta volna különben a fiú.